

חיות מחול

לשמוע | לראות | לחשוב

פודקאסט על מחול עכשווי בישראל

איריס לנה וילי נתיב

<https://www.hayotmahol.com/>

אחרון המאמינים במוזות

תמיר אטינג מארח את יחזקאל לזרוב

סדרת אורחות-עורכות

[תמליל פרק 57](#)

בהשתתפות

תמיר אטינג מנהל אמנותי, אוצר, מפיק, מרצה ומורה לגאגא. עוזר ניהול אמנותי ומנהל תוכניות במרכז סוזן דלל למחול בתל אביב
יחזקאל לזרוב במאי תיאטרון וקולנוע, שחקן, מחזאי ואוצר. ראש בית הספר לאומנויות הבמה בסמינר הקיבוצים

ההקלטות נערכו בינואר 2026

תמליל: 'חיות מחול'

נוסח ציטוט

(שם הדובר) שם משפחה, שם פרטי. (2026).
אחרון המאמינים במוזות [תמליל פרק 57]. בתוך: חיות מחול ילי נתיב ואיריס לנה.

ילי: היי איריס

איריס: היי ילי. אז תשמעו. יש לנו סדרה חדשה, עורכות-אורחות, עורכות בע', אורחות בא', שבה אנחנו מזמינות אנשים ונשים, שבוחרים הם את הנושאים ואת האנשים שמסקרן אותם לדבר איתם על כל דבר, סביב העולמות של המחול, הגוף, האמנות והחיים.
ילי: בפרק הזה אנחנו שמחות לארח את תמיר אטינג שמשוחח עם יחזקאל לזרוב על רב תחומיות, נקודות עיוורון, ועל למה הוא כועס על המחול.
אתם מאזינים ל'חיות מחול' - פודקאסט על המחול העכשווי בישראל. 'חיות מחול' עם איריס לנה וילי נתיב.

תמיר: בוקר טוב

יחזקאל: בוקר טוב

תמיר: אנחנו פה להתארח בפודקאסט של 'חיות מחול', ובתור החיה מ"היפה והחיה", איריס וילי הזמינו אותי לארח במין קונספט של מארחות, עורכות-אורחות. ודווקא בהקשר של מחול מכל האנשים, אמרתי שהייתי הכי שמח לדבר איתך

יחזקאל: תודה

תמיר: אני חושב שאף אחד, לא מה זה אף אחד, הרבה אנשים לא מכירים את הקשר בינינו. ולא יודעים שיש בינינו קשר (נכון) ולא יודעים שאנחנו חברים קרובים, ולא יודעים שאנחנו מדברים כל יום בטלפון, ושרק שלשום דיברנו שעתיים וחצי בטלפון

יחזקאל: אחת השיחות המשמעותיות שלנו

תמיר: נכון. וגם לא ברור מה, מי אני מי אתה. אז אתה רוצה שאני אציג אותך או שאתה תציג אותי? יחזקאל: את הקשר שלנו? אתה רוצה שאנחנו... טוב, אתה היום המשנה לניהול אמנותי של סוזן דלל, במסגרת הזו אתה גם יוצר את אחת התערוכות היותר מעניינות "מסכים נעים", שאני פוקד אותה כל שנה, כי היא באמת מהממת. לפני זה למדת באמסטרדם, יכול להיות? עשית עוד כמה פרויקטים על הדרך, אתה מרים, מפיק, שותף לכל מיני אירועי תרבות כאלה ואחרים בשנים האלה, אבל אני חושב שהמשמעותי זה ארבע שנים שלמדת שם, תואר ראשון, נכון? בבית הספר זה שם לכוריאוגרפיה, ואני זוכר את כל התהליך הזה של הלימודים שם. גם אצרת, שותף איתי תערוכה, והפקת אותה, והיית העוזר במאי שלי ב"אליס" בתקופה הזו. המסלול לרקדנים, זה היה כאילו השלב לפני אנסמבל בת-שבע, ואני חושב ששם אנחנו בעצם נפגשנו, כשבאתי לעשות מנטורינג לרקדנים, ואתה היית אחד הרקדנים.

תמיר: אז מ-2011, זה הנקודה שאנחנו נפגשים בה, בסדנת סולואים. ואתה, יחזקאל לזרוב, מגיע למסלול להכשרת רקדנים בתור שחקן, אני מכיר אותך כשחקן, כלומר שחקן ב"שמש" ובסדרות ובטלוויזיה וקולנוע, ותוך כדי אני מבין ומגלה שבעצם היית רקדן בבת-שבע בצעירותך. כמה שנים היית, רקדת בבת שבע? שנתיים? שלוש?

יחזקאל: שלוש, ארבע, כן, משהו כזה.

תמיר: שלוש. בתקופה כזאת של דור מאוד משמעותי, עם הרבה...

יחזקאל: נכנסתי ישר לאנאפאזה

תמיר: ורקדת עם שרון אייל ועם עדי סלנט ועם הלל קוגן

יחזקאל: עם כל החבורה, עם רונית, כן, כל החבורה הוותיקה.

תמיר: בסדר כרונולוגי, אתה עוזב את בת-שבע, אני לא יודע בדיוק לאן אתה הולך, אתה הולך לתיאטרון, אתה הולך למשחק? יש איפשהו שנה שאתה טס ללונדון, אבל זה אחרי שאתה יוצר את

חזי.

יחזקאל: לא. התבלבלת. בבת-שבע אני כבר מתחיל לשחק.

תמיר: בבת-שבע אתה גם מתחיל לשחק. אתה משחק בגשר, אתה מביים, אתה עוזב את גשר, באיזשהו שלב אתה מתחיל לכתוב, ולאחר מכן אתה בעצם מספר שאתה יוזם את סטודיו אנקורי, שזה בית ספר לחשיבה יצירתית ויזמות, שהוא בעצם תיכון, הוא מכיתה ז' עד כיתה י"ב, והוא בעצם בית ספר שמלמד את כל האומנויות. ולפני ארבע שנים אתה מקבל את הניהול האמנותי של הבית ספר לאומנויות הבמה בסמינר הקיבוצים

יחזקאל: זה מקום באמת נורא נורא טוב. ואני מאוד נהנה ממנו כל יום, אני רץ לעבודה כבר ארבע שנים.

תמיר: תשמע אתה עושה הרבה דברים, אתה עושה יותר מדי דברים. אני גם תמיד אומר, איך אתה מספיק לעשות את הכל, ומתי אתה עושה את הכל, שזה תמיד שאלה שיש לי עליך.

יחזקאל: לא רק לך, זה השאלה שאני מקבל

תמיר: כן, כאילו איך עושים את כל זה? איך גם מביימים וגם משחקים וגם טסים לרוסיה, ולומדים סרט תוך כדי המטוס ברוסית, בשפה שאתה לא באמת מדבר ומבין. איך טסים עם הבנות לשנתיים לעשות את "כנר על הגג" בברודוויי, ותוך כדי זה יש לך פה בית ספר בארץ, ותוך כדי... כאילו, ההקבלה, כמות הקווים שקורים אצלך במקביל, היא משהו שאני לא חוויתי ואני לא מכיר אצל אנשים אחרים. ואני חושב שאותי זה מאוד מעניין תמיד לפגוש את זה בך, ואני כן רוצה שנייה לחזור ל-2011, לסדנת סולואים, ולמפגש הראשון, שבעצם מה שקורה במפגש הזה, אתה רואה אותי רוקד, ואתה אומר לי, לך, תיצור סולו ותחזור. כאילו אתה שולח אותי ליצור.

יחזקאל: וואלה, לא זוכר את זה

תמיר: אתה לא מדבר איתי בכלל על מה שאתה רואה, אתה אומר לי, לך תיצור סולו ותחזור. וזו פעם ראשונה בערך שאני יוצא לסטודיו, ממציא איזה משפט, משהו כזה, ועושה, ועל זה אתה מדבר איתי. ושם מתחיל הדיאלוג שלנו. ואני חושב שזה המקום של היצירה, שהוא הנקודה שממנה אנחנו נפתחים לעולם ולקשר בינינו, שבמשך שנים היית כמו מנטור בשבילי. כלומר, בשלבים מסוימים שאני נפגש איתך, ואני מבקש ממך ייעוץ, הכוונה, עד שממש אנחנו עובדים ביחד, וכבר גם נהיים חברים.

יחזקאל: כן. הזכרת כמה דברים, שכאילו, קודם כל לגבי, אתה יודע, כמות הפעילות, שזה אם אני רגע נסגור את הדבר ואת הסוגריים האלה שפתחת. אז אני היום יודע להגיד כבר, שאם פעם זה התחיל כהפרעה כזאת, איזה תשוקה אבסולוטית לכמות לא הגיונית של דברים, שהלכתי בגללה

לטיפול ממש כזה, אתה יודע, הלכתי לפסיכולוגית להגיד לה, תקשיבי, אני אוהב יותר מידי הדברים, אני לא יודע מה לעשות, אני כל הזמן בפומו, שאני מפספס משהו, שאני מכניס משהו. ואז התפיסות שלי היו פרלליות, החשיבה שלי הייתה דיסציפלינרית. זה היה הרבה לפני שהתחלתי לדבר מעגלים, הרבה לפני שהתחלתי לדבר על ספירלות, על תהליכים ספירליים. התפיסה שלי היום היא כבר לא פרללית, אני לא רואה קווים מקבילים יותר בעשייה שלי, אני רואה מעגל אחד, אני רואה יחידה אחת, אני מתעסק בקשרים והקשרים של הידע והניסיון שצברתי. כל העיסוק שלי זה קשרים והקשרים. אבל זה באמת שיחה יותר ארוכה, על מה זה בכלל רב תחומיות. והיום אני יודע להגיד שזה קצת כמו ליצן שעובד עם, אתה יודע, לוקח כדור, אחד, ואז הוא מוסיף עוד כדור אחר כך הוא מוסיף עוד כדור, והוא מתחיל לג'נגל שלושה כדורים, וזה כאילו מתחיל להרשים גם את עצמו ואת הסביבה, איזה יופי הוא מג'נגל. ואז הוא מוסיף עוד כדור, ועוד כדור ועוד כדור. אתה מכיר את הלוליינים האלה, שיודעים לג'נגל עשרה כדורים. ואני חושב שזה פונקציה של אימון, אני פשוט המון המון שנים עושה את זה מאז שאני ילד.

אני אוהב לעשות את הגם וגם וגם הזה. היום אגב, אני כבר לא אוהב להגיד גם וגם וגם, כי גם וגם וגם זו עוד פעם תפיסה שהיא קצת פרללית בחשיבה שלה. וכן, אהבתי לעשות את הכל ואני עדיין אוהב לעשות את הכל, ויש רגעים בחיים שכל הכדורים מתרסקים לך על הרצפה אין מה לעשות, יש את הרגע הזה שמהו עובר, או איזשהו מקרה קורה, או, אתה יודע, יש איזושהי התרסקות גם רגשית גם נפשית, ואז הכדורים נופלים, ואין מה לעשות. אבל אז אתה לומד גם לאסוף אותם חזרה ולהמשיך לג'נגל את מה שכבר למדת קודם. אז לאנשים בחוץ העשרה כדורים האלה תמיד נורא מרשים, ובשבילי זה פשוט אימון של המון המון שנים שריר שאני מאמן, יכולת כאילו לג'נגל משהו, לג'נגל עשרה כדורים, ולא להתרגש מזה כל כך.

תמיר: אז מתי פעם אחרונה שהייתה התרסקות כזאת?

יחזקאל: הפוטנציאל הוא כל יום as you know. כל יום כל שעה כל דקה

תמיר: היום אתה גם במקום קצת יותר עם ביטחון. כלומר יש לך את סטודיו אנקורי את סמינר הקיבוצים

יחזקאל: יש כדורים שכבר עפים מעצמם, בוא נגיד את זה ככה

תמיר: אבל מתי אתה, מתרסקים לך כדורים?

יחזקאל: תשמע אין ספק שכשעוברים עליך רגעים רגשיים מורכבים, אז הכדורים האלה מתחילים להיות כבדים יותר, אוקיי? במצבים שאתה עושה איזה שהוא מרגיש שהוא לא הצלחה

גדולה. אז הכדורים יכולים ליפול, אז אתה יכול... נורא קל להאשים את הכמות כשמשהו נגיד לא עובד. אבל כשמשהו כן עובד אז זה נורא כיף להתגאות בכמות הזו. אתה מבין? אז יש כל הזמן איזה מין דיאלוג פנימי עם הדבר הזה. אבל בגדול אני לא יודע אחרת, לא מכיר אחרת, לא רוצה אחרת. כבר. יש ימים שאתה עייף גם, יש ימים שאתה אומר וואו, כמה יש לסחוב. אבל אז גם כן זה מין חשיבה ותפיסה כמותית שאני כבר פחות מתעסק בה. אני רואה את הכל כיחידה אחת, ואלה הימים המאושרים בחיי. כי אז תחושת המלאות והאושר הפנימי הוא חוויה שאני לא מכיר אושר כזה אצל אף אחד, וזה כאילו כזה לפעמים רק שלי. כשזה עובד בהרמוניה.

אתה יודע ברגע שנכנסתי לחינוך, אז בכלל חינוך הוא איזה צוהר לאושר עילאי. יותר מכל דבר אחר, יותר מכל דבר אחר. זה כמו אבהות זה רק כאילו דרגה אחת פחות מאבהות, כי זה פחות באישי וזה יותר במקצועי, אבל משהו שם בנתינה על בלי ציפייה הזו, שהיא רק לתת ורק לגדל. אתה יודע, כשאתה מקבל ריקושט של אהבה חזרה, בתוך כל המנגנון הזה שעושה גם כאילו את הכל. זה התרוממות שהם...! אתה רואה את זה בשיעורים שלך שאתה

תמיר: אני רואה את זה בשיעורים. אתה נתון למעגל פידבק אחר, ליחס אחר בין מה שאתה עושה למה שאתה כאילו... העבודה היא שונה לגמרי.

יחזקאל: אה! ומה שעוד רציתי להגיד (כן) זה שאני חושב from day one אני רואה אותך כאמן. יותר מאשר אתה רואה את עצמך. (נכון) ואני חושב ששם גם חבוי איזה עושר נורא גדול שלך אגב, ולא יצא לנו על זה הרבה.

תמיר: פעם היינו מדברים על זה יותר

יחזקאל: כי כן, ואתה מצאת, אין ספק שמצאת כאילו אתה יודע, את החריצים שבהם אתה כאילו יוצר ועושה ויוזם, כי אין מה לעשות אתה גם אתה מנהל נורא טוב, אתה יוזם נורא טוב, אתה כאילו חושב גם רוחבית. ולחשוב רוחבית זה גם חשיבה של יוצר, לא כל היוצרים הם אגואיסטים שמתייחסים רק בסירקולציה של עצמם, אלא גם רואים כאילו לרוחב דברים. אז אני חושב ששם יש איזה שהיא התבלבלות. אבל זה מעניין שאתה אומר את זה, כי כשאמרת את זה עכשיו זה היה לי כזה נכון, אני כאילו זה מה שאני חושב עליך.

תמיר: תודה.

תמיר: אני חושב שלהיות יוצר זה להיות הרבה פעמים במפגש עם איזה שהוא עיוורון

יחזקאל: למה?

תמיר: כי אתה מחפש דברים שאתה לא רואה. אתה מחפש משהו שאחרים לא רואים, משהו שאתה לא רואה, אתה מנסה לגשת או לגשש אצלך מקומות שאתה לא לגמרי רואה אותם. בשבילי איזשהו יכולת עם ידיעה מסוימת, יכולת אבחון מסוימת. תחושה או רגש הוא עדיין לא בהכרח נמצא בשלב של ראייה, או שאתה הופך אותו למשהו ויזבילי, למשהו נראה. אבל אני חושב שזה שאלות מאוד עמוקות על נקודות עיוורון, איפה אנחנו עיוורים, או אפילו ביחס לאיך אתה רואה אותי, זה לא איך שאני רואה את עצמי, איך אני רואה אותך. אין לנו את האפשרות בכלל לראות את עצמנו כמו שאחרים רואים אותנו. וזה גם איזה שהיא נקודת עיוורון כללית כזאת.

יחזקאל: אני לא יודע אם זה ממשיך את מה שאתה מדבר עליו, אבל סתם זה מעניין כי עכשיו בדרך לכאן חציתי את הכביש, ויש שם את הבוקסה הקטנה הזאת, אתה יודע, של לקויי ראייה, ולחצתי על החץ. סתם

תמיר: כדי לשמוע

יחזקאל: יש שם אתה יודע את ה-קלאק קלאק קלאק קלאק, נכון? טאק טאק, אז פתאום כשהרמזור הופך לירוק טקטקטקטק, נכון? זה מסמל שעכשיו אפשר לחצות

תמיר: נכון

יחזקאל: וכשאתה אומר את זה אז אני כאילו נזכר בזה, ואני אומר זה.. כי היום נגיד הקורס שאני מלמד זה מתודות, זה בעצם מתודות יצירה, כי זה משהו שאני נורא מאמין בו. אפרופו על העיוורון עיוורון אפשר לקחת לכל מיני דברים, אבל אם אנחנו מדברים, אתה דיברת על ליצור משהו, את הלא נודע נכון. הדבר שאני נורא אוהב ללמד זה בעצם להביא אנשים לחפש ולמצוא, זה את המתודות עבודה שלהם. זאת אומרת אני מאוד קנאי למתודות עבודה שלי, אני אחרון המאמינים במוזות. מאוד מאמין בהשראות, אבל לא מאמין כל כך במוזה שתנחת עליי. אף פעם לא אהבתי יוצרים, בעיקר כוריאוגרפים אני חייב להודות, שהיו נכנסים לסטודיו ואומרים, אוקיי בואו נראה מה, בואו תביאו. אתה מכיר את זה? אפרופו עיוורון. זה היה משהו שממש לא אהבתי. אל תשתמש בי כאילו בשביל ליצור את היצירה שלך ממש. זה בסדר שאתה משתמש בי, אבל אל תיתן לי ליצור עבורך. כי אני גם, אתה יודע, זה עוד היה לפני שגיליתי שאני יוצר בעצמי. יכול להיות שהיה שמה את האגו הזה. שכאילו, מה אתה גונב ממני? מה אתה לוקח ממני את הדבר הזה? זה כאילו צד אחד של הדבר, והזה השני הוא שאתה נכנס לסטודיו בלי לדעת. שאתה נכנס לסטודיו בלי לדעת. עכשיו היום אני יכול להגיד לך שאנשים עובדים קצת יותר מתודית. יש איזושהי מודעות יותר גדולה לזמן

של אמנים שאתה עובד איתם. יש איזושהי מודעות יותר גדולה ללכבד את סביבת העבודה שלך,

כבר לא דורקים כיסאות אחד על השני אתה יודע

תמיר: בתור אחד שזורק כסאות...

יחזקאל: בתור אחד ש.. עוד בתקופה שזרקו עליו כיסאות, בתקופה שהוא זרק אולי כסא...

תמיר: סיפור מפורסם שלך...

יחזקאל: אפרופו על העיוורון. זה תקופה לפני תקופת ההשפלות, אתה יודע, למרות שעכשיו יש לנו

איזה מין רטרו כזה, כן, אנחנו חוזרים קצת לתקופת ההשפלות. ואני חושב שמתוך הדבר הזה גם

פגשתי אחר כך גם בימאים כאלה, שכאילו עובדים דרכך. זה בסדר, זה חמוד, יש לי לזה פחות, אני

פחות, פחות מתחבר לזה, פחות עניין. כי אני רוצה שאתה תבוא ותיתן לי את מה שיש, את העולם

שלך. ונכון שאני חלק מהעולם שלך, אבל אני רוצה שתיצור עבורי עולם, בשביל שאני אוכל להתחבר

אליו, שאני אוכל ללמוד איך להזדהות עם העולם שלך, אבל שאני אוכל ללמוד ולהכיר. את העולם

שלי אני מכיר. תמיד זה היה נראה לי קצת נצלני באופי שלו.

תמיר: יצרת פעם במחול?

יחזקאל: אם יצרתי פעם במחול?

תמיר: כן. עשית סולו? דואט? לקחת יצירה

יחזקאל: פעם, אני חושב כשרקדתי, כן. הכי אהבתי לאלתר במחול, מה שאני לא אוהב כשחקן

דווקא, כי במחול יש לי זה ביטחון אחר. שים לי מוזיקה ותן לי לעלות על הבמה, אני עכשיו עולה

שעה וחצי

תמיר: שעה וחצי אתה רוקד?

יחזקאל: ואני מעניין גם.

תמיר: אנחנו חייבים לעשות את זה.

יחזקאל: אני לא יודע אם זה יקרה, כי אני כבר לא יכול לזוז כמו פעם

תמיר: ראיתי אותך יפה מאד זז ב"פרסיליה"... למה עזבת את המחול?

יחזקאל: למה? אתה רוצה באמת למה?

תמיר: כן אני רוצה באמת

יחזקאל: כי כולם היו אילמים ומעצבנים ושותקים. ולא יכולים לבטא את עצמם, וזה חירפן לי את

הנשמה

תמיר: שתיקת הרקדנים?

יחזקאל: וואו. הדבר הזה, אתה לא מבין כמה זה עיצבן אותי. אני הייתי יושב בחזרות, היו נאמרים דברים, ואני זוכר את עצמי ילד בן 19 אומר לאוהד, כאילו, למה אתה אומר ככה למה אתה זה... הייתי עונה, אבל הייתי יחיד. אולי צחי, גם כן, אתה יודע, באמת עזבנו שנינו באותה שנה. לא יכולתי, לא יכולתי. לא יכולתי עם השתיקה הזאת, עם שתיקת הרקדנים. זה היה נראה לי גם, אתה יודע, כל משפט שיצא צריך לבוא עם איזה מניפולציה פיזית. די, דברו!

תמיר: משהו שם, כאילו תשמעו, תגנו על עצמכם, על הזכויות שלכם, על המקום שלכם יחזקאל: גם וגם. כן. כן. כן, אתה מרוויח 2000 שקל, זוכר אז הייתי מרוויח 1900 שקל תמיר: התפיסה מרקדן שהוא לא ידבר, נכון שהוא יהיה בסטודיו יחזקאל: זה מגיע עם עוד כל מיני גם תופעות לוואי של ניצול. אתה יודע, התקופה הזאת אז, תחשוב שנות התשעים. הייתה המילה הזאת - חלטורה. אני לא יכול לספור בכלל את כמות החתונות והאירועים והמופעים והדברים שהיו לוקחים רקדנים... ועד היום יש את זה, וזה חזר אגב, היום כאילו

תמיר: בטח, כמה שקלים כדי שנוכל לשלם שכר דירה יחזקאל: וזה מחריד כי אין מה לעשות, בשרשרת המזון, הרקדן הוא במעמד הכי נמוך כאילו באמנויות (כן) וזה, וזה תמיד הציק לי תמיר: שאתה במעמד הכי נמוך?

יחזקאל: לא. הציק לי לא המעמד שהוא נמוך, אלא אופן שבו רקדנים תופסים את עצמם. החוסר יכולת שלהם להיאבק על המקום שלהם, החוסר יכולת שלהם להיאבק על המעמד שלהם, כאילו כן. לדבר את מה שיש להם להגיד. לענות. לא. זה הכל מיני, כאילו הגוף מקבל את הכול. עכשיו, יש לי קומפלקסים עם הגוף obviously, וזה הפגיש אותי כל הזמן עם הדבר הזה. והגוף שלי יש לו נטייה כאילו לענות. להחזיר

תמיר: להחזיר

יחזקאל: ברור

תמיר: להגיב

יחזקאל: ברור. ואז הגעתי לשחקנים שלא מפסיקים לדבר

תמיר: שלא סותמים את הפה

יחזקאל: וסתמו רגע את הפה, ואני מתגעגע לרקדנים יומיום מאז. אבל הנה אני מרוויח

תמיר: המשמעת! הסנטר!

יחזקאל: אז אתה לוקח מפה ומשם, ואני נורא, ואני באמת lucky שאני נהנה מהעולמות האלה. כי מצד שני אני יכול להגיד לך, אחרי שגם עשיתי מוזיקה ויש לי שני תקליטים גנוזים, וציירתי המון שנים, וצילמתי הרי 15 שנה, אתה יודע, אני עסקתי באומנות פלסטית המון המון שנים, אני מכיר את כל החבורה הזאת שאני... אתה יודע, כשאתה בא ומדבר רב תחומיות ואתה מקים בית ספר, אתה יודע בהקשר הזה, אתה לא יכול סתם כי אתה מאמין בזה כתפיסה, אוקיי? כי יש לך איזה מין

תמיר: אידיאה

יחזקאל: לא. אתה צריך לעבור את זה על הגוף שלך. כמו כל דבר שהופך לאיזשהו חזון, הוא צריך לעבור דרך גוף שלך, נכון? אז אני העברתי את הגוף שלי את כל אחת מה... אני לא חושב שיש תת-אמנות שלא התנסיתי בה על גופי, אוקיי? הכל כולל הכל. ועדיין אני יכול להגיד לך, שהמחול הוא הדבר היפה ביותר, הוא הדבר הנשגב, הוא המופשט, הוא הנשגב. והלוואי הלוואי והיה יותר מהנשגב הזה באומנויות אחרות. מהרחב הזה, מהמופשט הזה, מהאינסוף הזה, שהמחול מביא אתו. ואני אומר את זה לא בגלל שאני כאילו רקדן, לא. אחרי שבאמת עברתי אחד אחד, ואני היום איש תיאטרון שמאמין בתיאטרון ואוהב תיאטרון, ולא הייתי מנהל שום בית ספר אחר לצורך העניין. ואני חושב שתיאטרון כשהוא יפה הוא הדבר היפה ביותר, גם (גם). כן, כשתיאטרון שהוא עשוי טוב, אין יותר חזק מזה. אבל אני מדבר על איזה שהוא core על איזה שהוא essence

תמיר: אני חושב שזה קשור... אצלי, זה הרבה פעמים מתרגם לחוויה אסתטית. כלומר יש משהו בחוויה אסתטית

יחזקאל: יש משהו אחרי זה מילה שאני נורא שונא את זה שאסור להגיד אותה לידי

תמיר: חוויה או אסתטית?

יחזקאל: אסתטית

תמיר: אסתטית. אבל אני חושב אסתטית כחוויה חושית, כלומר דברים שנכנסים דרך הפרספציה, דרך תפיסה החושית. אתה יודע, צבעים, מרקמים, איכויות, טמפרטורה, כלומר, כל הדברים שמפעילים את החישה ואת הגוף בחוויה האסתטית. ואני חושב שמחול הרבה פעמים מתקשר דרך החוויה הזאת, ולא דווקא דרך חוויה מילולית, או דרך השפה, או נרטיבית, או הדברים האלה. כלומר, יש הרבה גם נרטיביות במחול, אבל משהו בחוויה האסתטית הזאת, בממד האסתטי, שהוא כבר חוויה מופשטת, והוא כבר במפגש של הגוף שלך, יש הרבה תנועות שקורות, של חיבור, של ניתוק, של משיכה, של... אתה יודע, כמו במפגש עם טבע, אתה פוגש טבע, אתה במפגש של חוויה אסתטית

יחזקאל: כן, זה מגע עם האוויר

תמיר: כן, זה מגע עם...

יחזקאל: זה מגע עם הרוח, במקום הכי עמוק שלו בעיניי. והלוואי והיה מזה יותר בתיאטרון, בטח הישראלי. הלוואי. אני חושב שכאילו, מבחינתי, כשהתחלתי לעשות תיאטרון, זה היה, המחול הוא כמו איזה מין מגדלור בהקשר הזה

תמיר: לחפש את הדבר הזה, את המופשטות הזאת בתוך היצירה שלך בתיאטרון
יחזקאל: ברור. ואני חושב שהצלחתי להעביר את זה כמה פעמים. זאת אומרת...

תמיר: להעביר גם את הגוף חוויה, כלומר, זה נושא אצלך

יחזקאל: זה מניע, כן, זה מניע אצלי.

תמיר: אני רוצה שנייה לחזור אחורה, אוקיי? שלחת אותי ליצור סולו. אנסמבל בת-שבע, אתה רקדת בבת-שבע, אני רקדתי באנסמבל. אנסמבל יוצרים, אני עוזב את אנסמבל בת-שבע, ואתה פותח את סטודיו אנקורי, ואתה מזמין אותי להפיק ולהיות אוצר שותף שלך בתערוכת אומנות רב תחומית. "האמנות לשרוד" אז, במתחם עזה 13, שהוא יושב בתוך בעצם סטודיו אנקורי. ואתה רוצה שזה יהיה סוג של האירוע פתיחה של הבית ספר

יחזקאל: איזה כותרת רלוונטית, 12 שנה אחרי

תמיר: ואנחנו, קודם כל זה הרגע שבו אני מתחבר אליך, מה שנקרא, "תחת ותחתונים", לא נפרדים, שלושה חודשים מהבוקר עד הלילה, ישנים שם, אוכלים, ואתה מקפיץ אותי, אתה אוסף פה אותי, הולכים לשם, חוזרים מפה, הולכים לשם, נשארים עד ארבע בבוקר, עד חמש בבוקר, קמים בשבע בבוקר, בטלפון - איזה שלושה חודשים אינטנס. ומתחילים להקים את התערוכה, הבניין עוד בשיפוצים בעצמו. ובעצם התערוכה הזאת קורית ב-2014, והיא קורית שלושה חודשים אחרי מבצע צוק איתן, שהתחיל בעקבות החטיפה של שלושת הנערים, מה שנקרא "מבצע שובו אחים". מבצע "צוק איתן" זה חמישים ימים של מלחמה בעזה, המבצע הנרחב ביותר עד המלחמה הנוכחית. דרך אגב, שהדר גולדין נחטף ב"צוק איתן", וחזר אלינו לפני שלושה חודשים. ואתה מייצר תערוכה במקום שנקרא עזה 13, והתערוכה נקראת "האמנות לשרוד". ואני רוצה להקריא טקסט שכתבת, את הטקסט של התערוכה שכתבת, גם כי הוא פשוט נורא יפה בעיניי, וגם כי נראה לי מעניין לקרוא אותו 12 שנה אחורה. אז הטקסט הוא כזה, רגע אני לוקח דף, והדף ירשרש, אז הם יערכו את זה.

”אימפולס, אינסטינקט, פראי, קצה, תחושת בטן, הכרח, חייתי – הן רק חלק מהמילים שאני משתמש כדי להסביר את פשר התערוכה ”האמנות לשרוד”, ובחירת הקונספט שמקיף אותה. אמנות היא הישרדות, ולשרוד כאמן זו מהות. לפעמים נדמה שהאמנות לשרוד היא לתת לחיים לאלף אותך, להיכנע, להרכין ראש. ויש השורדים אחרת, שנלחמים, בשביל עצמם או בשביל אחרים. יש השורדים בתקווה, במערות נחבאים, יש השורדים בבועה. בעוד רגע אחזור לשם, אל השקט שבהדחקה. אך רגע לפני שהגוף רוצה את המוכר, הכבוי, ועומד לקבלו בזרועות פתוחות, מציאות חדשה, נשכחת, פרימיטיבית ונוגסת, מעבירה אותי אל עורפה הקשיח של ההישרדות. אותה חיה, חסרת הרחמים, אבודה, שנדמה כאילו נושכת, מקוננת אצלי ומטילה את אותותיה כבר זמן מה.”

האמנות לשרוד.

יחזקאל: הכי תפס אותי שם, שאתה אומר שהמציאות משהו נוגה. שאתה אומר המציאות חודרת פנימה, נכון? וכאילו משבשת שם את הנוגה. אתה יודע, אומרים כזה כל הזמן, הכל פוליטי, נכון? תמיד יש את המשפט הזה, הכל פוליטי. לפעמים אני תוהה לגבי המשפט הזה. אתה יודע, כי אתה אומר, היום במיוחד כשיש כל כך הרבה פוליטי במירכאות, ושבאמת כל דבר הוא פוליטי. והמציאות, זה כבר לא רק חדרה לנשמה, אנחנו כבר חיים אותה, והיא שולטת בנו, והיא לצערי גם מנצלת אותנו לרעה, ואנחנו כבר עבדים בתוך המציאות הזו. לא יעזור. אנחנו יכולים לשקר לעצמנו מהיום למחר. זה נורא נחמד שאנחנו הולכים ומפגינים ואנחנו רוצים שינוי, אבל אני באמת מאמין שהתעוררנו מאוחר מדי. ואין מה לעשות, אנחנו תמיד מתעוררים מאוחר מדי, זה טבע האדם להתעורר מאוחר מדי, הוא לא מקדים תרופה למכה אף פעם. האנושות אף פעם לא הקדימה תרופה למכה. היא תמיד מקבלת את המכה, ועוד מכה ועוד מכה ועוד מכה, ואז היא פתאום, יש איזה יקיצה מאיזה מין, אתה יודע, איזו מין התעוררות כזו מתייפייפת, ואז יש איזה מין מאבק כזה, שלפעמים מצליח והרבה פעמים גם לא. וזה תמיד חייב להגיע לתחתית, להידרדר באמת, כאילו לגרד את התחתית, ומשמה מתחילה איזושהי בריאה חדשה, שנדמה שזה קרה אחרי מאבק, אבל כשמסתכלים על זה בדיעבד, אתה אומר, לא היה צריך את המאבק מלכתחילה אם היינו מתעוררים קודם, נכון?

תמיר : אנחנו לא לומדים

יחזקאל: לא לומדים כלום. אנחנו לא לומדים. לא רק שלא לומדים כלום, אנחנו כל הזמן גם ברגרסיה, וזה, והרגרסיה היא גם תמיד לצד איזושהי התפתחות טכנולוגית, זה כן, אנחנו כל הזמן בהתפתחות טכנולוגית, אבל בעצם היום כל ההדחה, ואין אחד שלא, אתה יודע, שר שירים על זה.

ותוך כדי שאני מדבר, אנחנו יכולים רק על התדר הזה עכשיו להמשיך בערך ארבע, חמש שעות, נכון? אם לא ארבעה, חמישה ימים. את התדר הזה של מה המציאות, כמה היא שייכת אלינו היום, כמה אנחנו חלק בלתי נפרד ממנה, וגם תמיד היינו חלק ממציאות, אבל הייתה איזושהי תקופה, אני זוכר בכל אופן, אולי בגלל שהייתי צעיר יותר, ופחות הבנתי, ופחות התערבתי בדברים האלה, יכול להיות, יכול להיות שהייתי תמים יותר, אני לא אומר שלא. אבל יכולת להרשות לעצמך, בלי רגשות אשם, לדבר על דברים שהם על פניו לא פוליטיים. זאת אומרת, יכולת לחקור משהו שהוא אחר, יכולת לחקור משהו שהוא לא יציאה נגד משהו, אלא אתה רוצה פשוט להיכנס ולחדור לתוך איזה שהוא נושא שמעניין אותך. לצורך העניין, סתם, אני זוכר נגיד את יאג. אוקיי?

תמיר: של אוהד נהרין

יחזקאל: של אוהד נהרין, שזה היה מופע, זה עוד, ז'נה היה בו כן אלמנט פוליטי, אנאפאזה היה בה בהחלט אלמנט פוליטי, אבל גם כן, לא בהכרח, אתה יודע, כהצהרה. אז אני אומר יאג, זה סיפור על משפחה.

תמיר: כן

יחזקאל: היו בו חלקים, אתה יודע, הקשים שלו וזה וכולי, כן, על מערכות יחסים, אבל הוא היה על מערכות יחסים, זאת אומרת, ואני חושב שזה לא הגיע עם אלף ואחת רבדים של רגשות אשם, על זה שאתה מתעסק בתוכן מהסוג הזה, אוקיי?

תמיר: נכון, למרות שאני מרגיש שהגוף אצלו אוהד, אתה יודע, מי שגדל בקיבוץ ומביא את התרבות הזאת לתוך היצירות שלו, גם של מערכות יחסים, גם של מערכת יחסים שלך עם הגוף, זה פוליטי. קיבוץ זה דבר פוליטי.

יחזקאל: אני אומר לך שוב, המוסכמה היא – הכל פוליטי, זה ברור לנו. אבל יש כאילו, יש את הפוליטיקה שהיא בפנים, מה שהיום אתה לא יכול לעשות, כמעט אף יצירה שאתה עושה, אתה לא יכול שלא לבוא ולהגיד משהו, ולא להתריס על משהו, ולא כאילו להיכנס, אתה מבין מה אני מכוון? לא להיכנס בראבק של הדבר, אתה חייב את הדבר הזה היום. אתה לא יכול להרשות לעצמך אחרת. אם אתה אמן שכאילו, אתה יודע, רוצה להגיד משהו, משמעותי, אתה חייב היום להיכנס במאתיים קמ"ש במדינה, בממשלה, בפוליטיקה של הדבר, אוקיי?

תמיר: דווקא יש פה משפט אחר, שאני, שהוא מעניין אותי. אתה אומר, "בעוד רגע אחזור לשם, אל השקט שבהדחקה. אך רגע לפני שהגוף רוצה את המוכר, הכבוי, ועומד לקבלו בזרועות פתוחות, מציאות חדשה, נשכחת, פרימיטיבית ונוגסת, מעבירה אותי אל עורפה הקשיח של ההישרדות".

עכשיו זה משפט שהוא, הוא קצת שיר, המשפט הזה. גם באיך שהוא כתוב, אבל גם בתנועות שהוא עושה "מציאות חדשה, ונשכחת". אין שקט בהדחקה היום?

יחזקאל: הדחקה? גם מי שמדחיק היום זה בדיחה, זה כאילו, אין מילה כזאת בכלל תמיר: היא לא קיימת

יחזקאל: לא, היא לא קיימת. אתה לא יכול להדחיק בזמן צפירה. מה? אתה יכול לא לשמוע את הצפירה? אנחנו בצפירה מתמדת. אז מה אם יש לנו רגע איזה מין, גיחה קטנה אל הנורמה? זאת המציאות שלנו כבר יותר מדי שנים. הילדה שלי, הקטנה, בת חמש עשרה, אין שנה שהיא לא ירדה למקלט. מגיל שנה. זאת המציאות שלה. זאת המציאות של כולנו. הזיגזוג הזה שאני מדבר עליו פה, אני רואה פה עוד תקווה. כן. שיש כזה דבר "הדחקה" ויש דבר כזה "נושפת בעורפי, הישרדות". ההישרדות זה כבר די, זה כבר אנחנו... ואני אופטימיסט, כן? ויושב מולך אופטימיסט, אתה מכיר אותי. אני לא מהמדכאים, אני לא מאלה שכאילו, מיואשים, שמורידים למטה. לא, אני מהמרימים. ואני מלא תקווה, ואני מלא זה... אבל בינינו, אתה יודע שאנחנו, אני יכול להגיד לך שכבר אין את הזיגזוג, אין בכלל את היציאה החוצה, מתוך המקום שלנו. לצערי. אני עכשיו נגיד, אחרי הפרידה, כן? גירושים וזה, רוצה לעשות את "פונדק הרוחות", שזה באמת סיפור על פרידה. אחד היפים שנכתבו, אוקיי? ואני אומר לך שממש ממש קשה יהיה לעשות את זה.

אני לא יודע במה אני מחזיק. והדבר היחיד שמחזיק אותי זה הרגשי, זה שאני עדיין חווה את הפרידה. זאת אומרת שיש בי משהו עמוק שחווה את הדבר הזה, אז זה כאילו מחזיק אותי. אבל אני כל הזמן מחפש את השלוחות אל הכאן ועכשיו, הפוליטי, החברתי. ואני עושה את זה תמיד, בכל היצירות. אני חייב למצוא את המכנה המשותף הרחב של זה, זה לא יכול להסתכם... זה תמיד מתחיל מאיזשהו גרעין אישי, אתה יודע. אבל לדבר היום על פרידה או על אמן שהולך אחרי החלום שלו? וואו, זה כל כך רחוק, זה כל כך לא נעים לי לעסוק בזה.

תמיר: ואתה לא רואה את הקשר בין המציאות למה שאתה חווה בחיים? כלומר, בין הסיפור האישי שלך לבין המציאות? כאילו, למה זה מנותק?

יחזקאל: כי אין יותר סיפור אישי. אנחנו כבר קולקטיבי, עדר. החוויה שלי כבר לא אישית. אני חושב שאני איזה תופעת לוואי של משהו, אתה מבין? כי אם היינו חיים, שנינו, בהולנד, באיזה, אתה יודע, חוויית חיים אחרת, והזוגיות לא הייתה יושבת על איזה מתח יומיומי של מקלטים, מוות, פחדים, וזה. אתה יודע, לא היה משהו שכל הזמן היה מערער, והמציאות שלה, יכול להיות שהיא הייתה מתנהלת בצורה אחרת. שלא נדבר על הישרדות כלכלית במדינת ישראל

תמיר: כן. שלא לדבר על להיות אמן במדינת ישראל. שלא נדבר על להיות איש חינוך יחזקאל: הישרדות תרבותית. מאבק תרבותי. המאבק הזה, המאבק האינסופי הזה שאנחנו חיים בו. אז גם מאבק יומיומי, גם להיאבק על זוגיות, זה כאילו much too much. זה לא סתם שיש איזה מין תופעת פרידה המונית כזאת. זה כאילו כן, ברור, אנשים לא מחזיקים מעמד. התנאים שאנחנו חיים בהם הם לא תנאים. וזאת תקופה שאתה מזכיר פה לפני 12 שנה. אתה יודע, עשיתי אז בדיוק כשפתחתי את סטודיו, גם עשיתי את "נופל מחוץ לזמן". שזה היה הסיפור של גרוסמן עם הבן שלו בלבנון, נכון? על האבא שהולך לחפש את הבן שלו. אי אפשר להעלות את היצירה הזאת היום. אתה מבין למה? עוד אז אפשר היה לדבר על הבן של גרוסמן. עוד אז זה היה בן לגרוסמן, כאילו היה לזה שם. זאת לא הייתה חוויה של עם שלם הולך לחפש אחר הילדים המתים שלו, אתה מבין? אנחנו כאילו בחוויה קולקטיבית, זה כבר לא פרסונלי, זה כבר לא, אין לזה שם יותר. זה עם. זה חתך. זה כבר כאילו מסה. כולנו קמים בבוקר לחפש את הילדים שלנו, חס וחלילה, חס ושלוש. אבל אנחנו כולנו בתוך המעגל האינסופי הזה, אנחנו כולנו חופרים לעצמנו את הקבר הזה בסוף, בסוף הסיפור של "נופל מחוץ לזמן". אנחנו כולנו כבר שם, בחוויה קולקטיבית, כמסה, אין יותר, אי אפשר יותר לבוא ולספר את הספר "נופל מחוץ לזמן", אי אפשר. וגם אין מקום לעשות היום את "לוליטה" או את "אליס"

תמיר: בתור אחד שעושה את "היפה והחיה" ו"פרסיליה מלכת המדבר" בימים אלה יחזקאל: עכשיו, בוא נדבר על אסקפיזם. והתערוכה הבאה שלי, באמת, שקורית ב-25 לפברואר, זה "בריחות"

תמיר: "בריחות"

יחזקאל: "בריחות 2026". אני עדיין אוצר תערוכות בעזה 13, זאת תהיה התערוכה השמינית כבר. אני לקחתי חלק באסקפיזם בהתגלמותו, בדיוק הייתי אחרי הפרידה, ביום שנפרדתי גם נכנסתי לחזרות של "פרסיליה", והייתי חייב את המקרה הכי קיצון, כדי להעיף אותי גם מהמציאות המחורבנת שאנחנו חיים בה, סורי. ואחר כך גם "היפה והחיה", שניהם של קפטן, הציל אותי מהרגשי שלי ומהקולקטיבי, והרגשתי שאני עושה מצווה, אני יודע שזה נשמע בדיחה, אני יודע שזה... אני עושה מצווה לחשבון הבנק שלי, אבל גם עושה מצווה חברתית, אני ידעתי, תוך כדי שיש הפגנות בחוץ, בהבימה, ויש קהל של אלף איש

תמיר: את עולה 'על הנש'

יחזקאל: אני עולה 'על הנש'

תמיר: שמה לק

יחזקאל: שמה הלק, כמו שאתה רואה אותי הבוקר, הכי אישה שיכולה להיות, כאילו, ומצחיק אנשים,

ונהנה ורוקד

תמיר: שזה באמת תפקיד חייך, וזה פשוט, אתה עושה את זה מדהים

יחזקאל: תודה מותק

תמיר: מדהים

יחזקאל: קהל שלם על הרגליים במשך עשר דקות, מריע להפקה הזאת

תמיר: אתה עושה את זה פשוט יותר טוב מכל ההומואים. סליחה, sorry אני מתנצל, אני בתור הומו

יחזקאל: אנחנו בהצגת ה-100 ומשהו כבר, אתה יודע, ה-120 של ההפקה הזו, זה חצה כבר את

תקופת המלחמה, אוקיי? אבל זה התחיל בדיוק אחרי השביעי באוקטובר, ואני אומר לך, זה גלגל

הצלה. זה היה גלגל הצלה! לי, לחברים שלי בקאסט, ולקהל. כמות הרגשות אשם שהיה לי עם הדבר

הזה, אתה לא יכול לתאר לעצמך! כן לעשות את זה, לא לעשות את זה, אני צריך לעשות את זה.

עזבתי את ההפקה שלוש פעמים. אמרתי לקפטן, אני לא יכול, אני לא מסוגל. ובסוף, כאילו,

המציאות ניצחה. זאת אומרת, המציאות ניצחה אותי במובן הזה שהייתי חייב לצאת נגדה. וזאת

הייתה הצורה שאפשר היה לצאת נגד המציאות. אפרופו הדחקה, מה שאתה אומר.

תמיר: אני רוצה לחזור שנייה, בכל זאת, פודקאסט על מחול - לאיזו מחשבה מעניינת שיש לי ביחס

לזה, שהמחול לא יכול לברוח

יחזקאל: באיזה מובן?

תמיר: אני לא מרגיש שהגוף...

יחזקאל: המחול על הפנים. המחול, במצב הכי גרוע שלו היום בעיניי

תמיר: הגוף, הוא לא יכול לברוח. יש משהו שהחוויה הפיזית של הגוף, גם אם אתה רואה יצירות

חדשות שנוצרו בשלוש שנים האחרונות, כוריאוגרפים שלא מנסים להתעסק בנושאים הפוליטיים,

כמו שאתה זה... משהו בפיזי חווה את הטראומה, ואתה לא יכול לנטוש אותו.

יחזקאל: אני חושב שזה בגלל שאתה בתוך סוזן דלל, ואתה כאילו, במה שנקרא, באימאימא של

המחול, אז אתה מדבר בניואנסים, שאני חייב להגיד לך, שבחופ, המחול לא קיים.

תמיר: לא קיים?

יחזקאל: לא

תמיר: מאיזה בחינה הוא לא קיים?

יחזקאל: אתה מדבר על גוף? איזה גוף, על מה אתה מדבר? לא שמעתי על אף יצירה שאני חייב ללכת לראות אותה, שאני...

תמיר: אני דווקא חווה את האולמות שלנו מלאים, כן? האולמות מלאים

יחזקאל: בסדר

תמיר: זה...

יחזקאל: אני לא מזהה, וגם לא בתיאטרון אגב, זה לא רק במחול. אני חושב שהמחול הוא תמיד כאילו, אתה יודע, המון, יותר מדי שנים

תמיר: יותר מדי שנים

יחזקאל: יותר מדי שנים שלא צומח כאן, צומחת איזושהי סצנה שאני... היא נשארה אילמת. נו. לא שומע אותם

תמיר: אתה לא שומע את המחול

יחזקאל: לא, לא שומע את המחול

תמיר: הם פשוט עצבו. כי לא היה להם איפה להיות פה. הרבה מאוד עצבו

יחזקאל: שזה חלק מהדבר, כן. אם הייתה לי איזושהי הערכה לאוהד, חוץ מהערכה שלי אליו כבוריאוגרף, זה שהוא היה פה, ונשאר. אני זוכר עוד אז, היה לו כל כך הרבה הזדמנויות לעזוב. כל העולם חיזר אחריו. כל העולם מחזר אחריו עד היום. אבל אז, שלא היה, כאילו, אתה יודע, נורא קל לנסוע להוליווד. כל העולם חיזר אחריו! והוא נשאר. והוא התעקש להישאר פה. ואני חושב שחלק מזה שאני פה היום זה בזכות זה שראיתי אותו בתור נער, נשאר. ואני לא ציוני באיזושהי צורה קיצונית ולא, מדינת ישראל. זה לא הסיפור. הסיפור כאילו - אתה לא נוטש, אתה לא עוזב, אתה יוצר במקום שבו אתה גדלת, נולדת, חווית, חיית, ואתה נאמן במירכאות לסירקולציה הזו.

תמיר: מה אתה מצפה מהמחול?

יחזקאל: אני לא מצליח להבין למה זה לא מתרומם מהמקום שלו. למה זה לא מתרומם? באמת, אני אומר את זה גם בתור מי שנורא נורא אוהב את המחול, ונורא אוהב כוריאוגרפים, ועובד עם כוריאוגרפים, ונהנה לבוא לראות - אין שפות חדשות, יש איזה מין רגרסיה בעיניי שחוזרת כאילו לאיזה מקומות שאני כאילו, די, כבר הבנו. הדרמטורגיה לא מספיק משתנה. אני לא מדבר על איזושהי דקדנטיות כזאת, אתה יודע, אירופאית, שכאילו, לא משנה מה אני אעשה יאהבו. יש כאילו

יוצרות כמו פלורנטינה וזה, אני לא מבין למה אין כאלה פה. המקום כל כך... ישראל היא קרקע הכי פורייה ליצירה בועטת

תמיר: נכון

יחזקאל: ואנחנו קצת איחרנו את הרכבת בהקשר הזה, מכיוון שעכשיו אתה לא יכול יותר לעשות יצירות בועטות, כי סותמים לך את הפה, אז ביי. אתה יודע, שוב, ההתעוררות המאוחרת הזו. הכל היה כזה נורא נעימי, כריות טיסה כאלה של הצוואר, שלא ייפול. יש משהו מנומס מדי, נעים מדי, מפורמט מדי, לא פורץ דרך, יותר מדי שנים. סליחה, כבר 30 שנה. אוהד עדיין היוצר הכי טוב פה

by far

תמיר: יש לו אפשרות לפתח. אני חושב שיוצרים שאוהד גם גידל, כמו שרון אייל וחופש שכטר, ואחרים, שהם לא פה, אבל הם מפתחים עבודות מדהימות ומרגשות

יחזקאל: אבל לא פה

תמיר: כי הם לא יכלו לפתח פה

יחזקאל: בסדר, אני לא מסכים עם זה

תמיר: אתה לא מסכים עם זה? ועם הקהל?

יחזקאל: אני חושב שאנחנו כאמנים, אני בכל אופן, אנחנו עוסקים ב... אמנות זה 'יש מאין'. כסף אף פעם לא מרשים אותי, תנאים אף פעם לא מרשימים אותי. אני חושב שזה ההפך הם הרבה פעמים. להרבה אנשים מורידים גם. לא. זה כף שיש כאילו תנאים וזה, זה חמוד, אתה יודע, אבל זה לא ה-

source

תמיר: כן

יחזקאל: ואני אוהב את ה'יש מאין', תן לי מקרר ריק לעשות את הארוחה הכי טעימה. זה התפקיד שלנו בעולם הזה. לא עכשיו שנותנים לך, ואתה כאילו יודע איך לסדר את זה יפה. המאבק הוא

במקום הלא נכון

תמיר: אבל זה גם המלכוד

יחזקאל: זה מלכוד

תמיר: זה מלכוד. זה גם המלכוד, כי אנחנו גם נמצאים היום במקום שאתה אומר, איך אני יוצר, ואני לא על מאתיים נגד מה שקורה

יחזקאל: בוא תתחיל בלהיות על מאתיים נגד מה שקורה, ואז נתחיל לדבר כאילו. אני אומר לך, לא קורה כלום. אני לא יודע, אולי פספסתי, אולי אני לא מספיק מתעניין, אבל בווייב אני מדבר איתך,

המחול, בגלל שהוא מופשט, בגלל שיש לו כאילו את היכולת לדבר בלי לדבר. אתה מבין מה אני מתכוון? אני נכנס לתיאטרון, אתה נכנס להצגה, אתה צריך להגיד מילים. אתה צריך להגיד מילים. עכשיו בהצלחה לך להיות מופשט. אתה מבין? ואז קוראים לך אסתטי. אבל כאילו, אתה צריך לדבר. בתיאטרון הבן אדם מצפה שידברו אתו. נכון? המחול יש לו את הכלי שהוא יכול כאילו להעביר ולשנות תפיסות ועולמות גם בלי מילים.

תמיר: גם בלי מילים דרך הגוף

יחזקאל: זה לא קורה. אני לא יודע, אולי אני טועה. זה לא קרה כבר המון המון המון שנים. זה לא קורה מספיק, זה נשאר כל הזמן באיזה תדר, באיזה מעמד מאוד מאוד מסוים, וזה צריך מזמן כבר היה לעוף למקומות אחרים. יש לי כעס על זה. יש לי תמיד כעס על הרקדנים

תמיר: על הרקדנים ועל המחול?

יחזקאל: כן, כי הוא שותק, הוא שותק, הוא שותק. שותק. והוא כאילו מקבל בכניעה, איזשהו משהו שמזמן הוא היה צריך לפרוץ בעיני. מזמן! מזמן!

תמיר: כן, יש לי הרבה כעס, על המקום שעושים גם, למי נותנים מקום

יחזקאל: הוא נכנע לקטן, הוא חושב בקטן, הוא חושב מצומצם, הוא חושב סטודיו, הוא חושב, כאילו זה לא... תחשבו גדול, תחשבו גדול! תחשבו גדול, זה בסדר, תחשבו גדול, אפילו אוהד מתכנס לקטן יותר. תחשבו גדול! אז מה אם אין כסף? אז מה אם זה? תחשבו, גדול. לא כמותית, אני לא מדבר כאילו כלכלית, אתה מבין מה אני אומר? אני אומר כאילו, די עם החשיבה הצנועה הזו

תמיר: החשיבה הקלאסית האירופאית של

יחזקאל: התכנסות היפסטריית כזו של סטודיו קטן וזה, כן. זה מפונק בעיניי, זה פריווילגי בעיניי, זה לא רעב, זה לא צועק, זה לא בא להגיד משהו משמעותי!

תמיר: זה לא שורד

יחזקאל: זה לא, זה לא. זה לא נלחם. זה מוצא את מקומו בנעימות, בלי לפגוע חלילה באף אחד. זה מנומס לי מדי כבר 30 שנה, אם אתה שואל אותי, כן. כהדיוט שמסתכל על זה מבחוץ, על העולם הזה, שכאילו נטשתי וכל הזמן חיזרתי, ואתה יודע, גם הייתי כוריאוגרף של תיאטרון, זאת אומרת, אני עד היום רוקד בהצגות, אני עד היום מכרגרף את ההפקות שלי, גם האופרה האחרונה שעשיתי, אני כאילו, אתה יודע, עוד מתעסק שם בתנועה, על אף שכאילו...

תמיר: ברור, בכוריאוגרפיה. טוב, כוריאוגרפיה זה גם עוד דבר אחר.

יחזקאל: בדיוק, זה דבר רחב, כן, אבל אני מדבר עכשיו על מחול פרופר? !It's about time
אתה לא מסכים איתי?

תמיר: העלית מקודם שם של פלורנטינה הולצינגר [Florentina Holzinger], שהיא כוריאוגרפית וינאית מאוסטריה. היום היא מנהלת של הוולקסבון [Volksbuhne] בברלין, והיא כזאת, ענקית. היא באמת, ההפקות שלה, זה מטורף מה שהיא עושה. אני מדבר על פלורנטינה כי עבדתי עם פלורנטינה, היא בעצם הייתה המורה שלי ב-SNDO, בבית ספר באמסטרדם, ועבדנו במשך חצי שנה, בעצם העלינו פרויקט. כלומר, העלינו עבודה בבית ספר, שפלורנטינה היא הייתה הבימאית-כוריאוגרפית שלו. ופלורנטינה, היא באה מתוך כעס למחול, כי המחול לא קיבל אותה. היא לא התקבלה לאף בית ספר, היא לא התקבלה לאף מגמת מחול, לאף סטודיו למחול, היא לא עברה שום, שום דבר. היא הגיעה למקום הזה, וכל פעם פשוט זרקו אותה מכל המדרגות, כאיזה גוש חסר כישרון, חסר קואורדינציה, ואפס חינויות, בינינו.

יחזקאל: אתה מכיר את הסיפור של דוד דביר וצופיה נהרין? שצופיה הרי הייתה המורה שלי, בתלמה ילין, לכוריאוגרפיה. וסיפרה לי אז על בן שלה, ואמרת לה, אה, יש לך בן? זה לא ממש עניין אותי. ואז שפגשתי את הבן הזה כמה שנים אחר כך, גם כן עשיתי לו טובה שבאתי, כאילו אתה יודע, אמרתי לו, אני לא יודע, אני בלהקה צבאית אני לא יודע אם אני רוצה לבוא. כי הוא הציע לי כזה בסוף האודישן בעודי מתנשף, אני צריך אותך באוגוסט. אמרתי לו, אני לא יודע אם אני יכול. ואז כמה שנים אחר כך, כשהייתי כבר בלהקה, אז היא באה אליי אחרי ההצגה ואומרת לי, אתה יודע שבגללך עזבתי את תלמה ילין? אמרתי לה, מה זאת אומרת? בגללך עזבתי את תלמה ילין. דוד דביר לא רצה להגיש אותך לבגרות, כי היית ילד בעייתי, והיה לנו ריב על זה, ואני פשוט קמתי והלכתי אחר כך.

תמיר: וואו. אולי הפודקאסט הבא יהיה צופיה ודוד דביר.

יחזקאל: עכשיו, לימים הבת של אוהד למדה אצלי בבית ספר, כאילו, אתה יודע, אנחנו כזה, יש לנו דורות של חינוך - הסבתא שלימדה אותי, אני למדתי אצלו, והבת שלו מלמדת [לומדת] בבית ספר, שזה סיפור נורא יפה. גם במשרד של אוהד הייתי, הייתי ילד, כן, עם הרבה כעס תמיר: עם הרבה כעס. בכל אופן, פלורנטינה, אחד מהאופן שבו היא עובדת, המתודות שלה, היא לא מפרידה בין החיים, כלומר, בין המציאות, החיים, לאירוע הפרפורמטיבי. בוא נגיד את זה ככה. אז המתודות שלה הייתה לקחת אותנו לכל מיני מקומות. למשל, הלכנו לבית קברות, נפגשים בתשע

בבית קברות, יש הלוויה. של מי הלוויה? אנחנו לא יודעים. אנחנו מגיעים לבית קברות, ואנחנו צריכים לבוא להלוויה. עכשיו, היא לוקחת את זה ל'גרנדה'. כלומר, אתה פוגש אותה בתשע בבוקר יום רגיל, באמצע השבוע אתה מגיע לבית קברות באמסטרדם, לא נכנסת למקום הזה בחיים, אין לך מושג מי מת, מי לא מת, היא מגיעה לך בשמלה שחורה, head piece, מאופרת, יוצאת, מריירת בבכי, אין אצלה אפילו את הרגע הזה, שעכשיו מתחילים. אין את הרגע שאומרים, אקשן. היא ירדה מהטראם, בוכה, להלוויה, המדומיינת

יחזקאל: והיא מה?

תמיר: היא הייתה כאילו...

יחזקאל: אבל מה המוצא שלה?

תמיר: אוסטרית, וינאית. היא לקחה אותנו במין dungeon כזה, היא נורא אוהבת דברים של תיירות, מאוד מאוד אוהבת את התיירות, כל מיני פארקים, לונה פארקים. ובזה, זה כאילו מאוד משחק - יש שחקנים שמפחידים אותך, שעושים, ואז יש סצנה של משפט, כאילו שופטים אותך, זה כאילו מין השתתפותי כזה. ואותי לקחו למשפט והוציאו אותי להורג. עכשיו אני הייתי שם כאילו, אתה יודע, סבבה. כאילו, אוקיי, תוציאו אותי להורג. סבבה. היא נכנסה כנגד, התפשטה, העיפה את הבגדים, נשארה ערומה ב-dungeon הזה, מול חבורה של ילדים, שיצאו עכשיו מבית הספר למשחק, וכאילו, אתה יודע, משחקים מול תיירים. יש עוד תיירים בחוץ, היא מתפשטת עירומה לגמרי, מתחילה לצרוח, שלא יוציאו אותי להורג. אין לה, אין גבול. ואין טשטוש בין מה אמיתי ומה לא אמיתי. מסתיים היום, מסתיים השבוע, והיא באה ואומרת לי

יחזקאל: יש מחיאות כפיים בסוף האירוע?

תמיר: אנשים לא מבינים איך לאכול את זה, ומוציאים אותה, והיא משבשת את כל, היא פשוט משבשת את כל מה שקורה. והיא באה, והיא אומרת לי, תקשיב תמיר, אתה ברמת העיקרון על היום הזה נכשלת. כאילו, אני לא מעבירה, אני לא נותן לך ציון על היום הזה. מה? היא אומרת לי, ככה? כאילו, מוציאים אותך להורג, וככה אתה מתנהג? שופטים אותך, וככה אתה מתנהג? עכשיו, אתה מבין, היא עדיין ממשיכה! אין, עד שאתה לא תבין, אין אצלה הבדל בין מדומיין ללא מדומיין, בין אמיתי ללא אמיתי. וזה חלק מהמתודה שלה של להצליח ללכת עם משהו, עד הסוף,

יחזקאל: היא בג'ונגל,

תמיר: היא בג'ונגל. אין הפרדות. ואני חוזר אחורה לעוד משהו שאמרת במהלך הפודקאסט, אתה יודע שאתה כל הזמן מתעסק בכל היצירות שלך באישי, ברגשי. משהו שאתה לאורך השנים הולך

וחוזר ואומר לי, בהרבה שיחות שלנו, אני את הגוף שלי נטשתי, אני נטשתי את הגוף, אני כבר לא מחובר לגוף.

יחזקאל: זה לא שנטשתי את הגוף, זה תמיד בדיעבד, זה החיים כבדיעבד. זה המנגנון שאני חי בו, חי בו כבר יותר מדי שנים. אני אומר יותר מדי, כי כאילו אני לא עד הסוף יודע אם אני בא לי למצוא אותו בחזרה, אבל אני יודע שבתקופה שהייתי בבת-שבע זה קרה, שפתאום יום אחד הסתכלתי במראה וצרחתי, ממש הבאתי צרחה. זה היה לפני הצגה, או משהו כזה, אני לא זוכר, או לפני הופעה. היה רגע שפתאום קלטתי שלא הייתי, שלא הייתי הרבה זמן. והתחושה הזאת הייתה מאוד משונה. בעיקר כי אני זוכר את עצמי בתור נער, אם אפשר במירכאות להגיד רדוף, תמיד הייתי מוקף מצלמות, זאת אומרת הייתי תמיד באיזה מודעות מלאה גם לדברים שאני אומר, גם לדברים שאני עושה. אולי אפילו מודעות מידי, וזה התהפך. פשוט התהפך יום אחד. כשאני מנסה להסביר את זה, זה כמו לנסוע באוטו. אתה יודע, זה כזה, שאתה נוסע במכונית ואתה מגיע למקום, ואתה אומר, איך הגעתי לפה?

הסוג הזה של מצב צבירה, שהגוף עושה דבר אחד, הנשמה נמצאת במקום אחר, הפה מדבר משהו זה, ה-triangle הזה, זה המצב צבירה התמידי שלי כבר מגיל 19, זה אומר כבר 32 שנה כמעט. החוויה הזו של הנוכח-לא נוכח היא כאילו, היא בעצם ה-story of my life, כן? ובכל זאת זה לא מונע ממני לעשות, להפך, אני חושב שזה אפילו מאפשר לי גם איזשהו חופש מסוים לעשות הרבה דברים, כי בעצם אני תמיד לא נוכח, אז אני לא מאוים משום דבר, אתה מבין? ואז אני רק מוכיח שהאדם בעצם מסוגל להכיל המון המון דברים, הוא רק צריך פשוט לא להיות שם.

תמיר: פשוט להיות מנותק

יחזקאל: פשוט להיות מנותק מזה קצת. כן, אז מן איזשהו, הדרייב הזה בעצם שלי כל הזמן למצוא את הגוף, או למצוא את עצמי בתוכו, או להיות מסונכרן. אני לא זוכר את עצמי מסונכרן כבר יותר מידי שנים. ואתה יודע, כשאני מדבר על הדבר הזה, אז הרבה פעמים אני קצת מתחיל לשמוע את עצמי

תמיר: כשאתה משחק אתה לא מסונכרן, כשאתה מופיע אתה לא מסונכרן?

יחזקאל: כשאני עם הפרטנר אז כן. בגלל זה אני נהנה לחזור לשחק מדי פעם, כי זה המקומות היחידים שבשאיני עובד עם פרטנרים ואני מסתכל להם בעיניים, בכלל, אם מישהו רוצה להכיר אותי טוב אז הוא צריך לדעת שבשאיני מביט לו בעיניים אז אני נמצא, כשאני לא מביט בעיניים, ממש

בתוך העיניים, אז אני בעצם מטייל איפשהו. ופרטנרים דורשים ממך את הסוג חיבור הזה שאתה חייב להיות בו.

תמיר: אני חושב שבתוך ההיכרות שלי איתך והשיח איתך, הנושא הזה של איזשהו מסע של חיפוש לחיבור לגוף או עזיבה של הגוף, שזה אחד, ואתה מכניס לתוך זה את הנושא הזה של להיות מחובר ולהיות נוכח

יחזקאל: אגב, אני חושב שהמון מאיתנו הם כאלה. אה, ויותר מזה, אני גם יודע שרוב האוכלוסייה מחפשת את המקום שאני נמצא בו עכשיו. שזה בעצם להיות באיזה מין שחרור אולטימטיבי כזה, שאתה לא חושב בזמן

תמיר: כי הכאן ועכשיו מפחיד מידי

יחזקאל: נכון. אז אני מרגיש גם lucky בהרבה מובנים, כאילו בר מזל שיש לי את הדבר הזה. כאילו אתה יודע, הדפקט הופך לאפקט וזה כאילו זה מעניין.

זה כל הזמן דיאלוג כזה של... כי אני יכול בעצם לעשות קאט לחיים, ללכת לוויפאסנה עכשיו, רצף של וויפאסנות במשך שנה. אני מאמין שאני אצליח להגיע לאיזשהו קצב שיסנכרן אותי לרגעים יותר ארוכים משלושים שניות באיזה מין חיבור, נכון? כאילו יש סיכוי מאוד גבוה

תמיר: אתה לא תצליח לשבת יותר משעה, יכאבו לך הברכיים, אתה תעוף משם. זה כל פעם אנחנו מדברים ואתה אומר, אני רוצה לברוח, ואני זה ואני אומר, די. אתה לא תברח

יחזקאל: השתיקה הזאת של כולם. אני אחזור לעשן רק מהעצבים

וואו. לא הלכתי לוויפאסנה כי פחדתי שצריך להפסיק לעשן

רגרסיה? אתה יודע איזה רגרסיה תהיה? כמה שנאה, כמה

אתה תשבור, תפשיט את הנזיר. אני שורף את המקום, אין

תמיר: שורף

יחזקאל: מה זה שריפה?

תמיר: זה מה שיקרה

יחזקאל: המאוזנים

תמיר: הממד הרוחני הגבוה יותר

יחזקאל: איזה צרחות אני אביא שם. לא, זהו, הבנת? אז אני כלוא לנצח בתוך, אני כלוא לנצח בבריחה הזו

תמיר: זה יחזקאל האמיתי. כל מי שהקשיב שעה

יחזקאל: בסדר צריך להגיע. לא צריך להגיע. אז אני עושה hold your horses

תמיר: נכון

יחזקאל: זאת הדרמטורגיה אחי. אני לא מכיר עוד דרמטורגיה אחרת של מתח. hold your horses

וכשאתה משחרר אותם, שחרר

תמיר: וואו, יחזקאל היה לי תענוג. תמיד תענוג. תודה רבה.

יחזקאל: תודה לאיריס

תמיר: תודה לאיריס וילי. נכון. ואני מאחל לנו שניפגש בעוד 12 שנה ונמשיך ונראה איפה אנחנו.

יחזקאל: אני מאחל לעולם המחול גם שזה יהיה העולם עם התקציב הכי גדול במדינה, באמת.

שיקומו פה יוצרים, שיעיפו את הבמות, שיפרקו את כל המוסכמות האפשריות, ושיבואו לראות אותם

בכמויות, ושיוכלו להתפרנס מזה בכבוד. זה נורא נורא כייף

תמיר: שזה מה שנאחל

יחזקאל: איחול שלי, כן.

תמיר: כי צריכים גם לשנות משהו

יחזקאל: כי אני חושב שזאת האמנות הגבוהה ביותר, והיא צריכה לתת את המטרייה על כל השאר,

ולא ההפך.

תמיר: מדהים. אמן

יחזקאל: כדי שהתיאטרון יסתכל על המחול, ולא ההפך. ולא ההפך. כי שמה יש את המקום הראשוני

ביותר.

החיבור. החיבור. החיבור.

כן, כי שמה הבריאה.

תודה רבה לתמיר אטינג וליחזקאל לזרוב.

המוזיקה המושמעת בפרק היא מתוך Free Music Archive פרטים באתר 'חיות מחול'.

תודות לזהר זלץ מאולפני אשל על ההקלטה והעריכה

סטרימינג: שמע פודקאסטים ויצירות סאונד

הפקה: איריס לנה וילי נתיב

אנחנו מזמינות אותכם ואתכן לבקר באתר הפודקאסט חיות מחול', שם תמצאו תצלומים, הפניות לחומרים נוספים ולהירשם לניוזלטר 'חיות מחול'.

איריס לנה היא חוקרת מחול, מרצה על היבטים עיוניים של המחול בסמינר הקיבוצים, מנהלת פרויקטים של ארכיונים דיגיטליים, ויוזמת ומובילה פלטפורמות שיח ותוכן. ניהלה את פרויקט הקמת ארכיון להקת בת-שבע, ואת תחום המחול בפרויקט שימור דיגיטלי של אוספי מחול בספרייה הלאומית. ילי נתיב היא מורה למחול, מרצה וחוקרת מחול בהקשרים סוציולוגיים ואנתרופולוגיים. היא חוקרת נלווית במרכז עזריאלי ללימודי ישראל במדרשת בן גוריון אונ' בן גוריון בנגב, וכותבת על חינוך לאמנויות, סוציולוגיה של הגוף, התנועה והמופע, ועל מחול והחברה הישראלית. ילי היא יושבת ראש עמותת הכוריאוגרפים.

כל הזכויות שמורות ל'חיות מחול' איריס לנה וילי נתיב © 2026